

РЕШЕНИЕ

№ 33536

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 24.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5499** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр чл.29, ал.8 от Закона за общинската собственост (ЗОбС).

Образувано е на основание изпратена от Столична община постъпила там жалба от К. К. И., депозирана чрез пълномощника му адв. Н. И., срещу Заповед №СОА25-РД40-54/11.04.2025 г. на Кмета на Столична община, с която е обявена за обезсилена Заповед №СОА23-РД40-180/30.11.2023 г. на Кмета на Столична община, за отчуждаване на имот с идентификатор 68134.2815.3281 /незастроен/, с площ от 470 кв.м., негова собственост. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Счита, че същата е в противоречие с чл.17 от Конституцията. Освен това твърди, че административното производство не е протекло правилно, като изразява съмнение, че нуждите, за които е бил отчужден имотът, са могли да бъдат задоволени и по друг начин. Според оспорвания след като в рамките на повече от 1 година Столична община не е изплатила определеното от съда обезщетение за отчуждавания имот, а е издадена процесната заповед за отмяна на отчуждаването му, е заобиколила правното си задължение, установено с влязъл в сила съдебен акт. По изложените съображения се иска отмяна на оспорения акт. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът, Кмета на Столична община, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Р. И., в представен писмен отговор и в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага съображения за законосъобразността на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на

заплатения от оспорващата адвокатски хонорар.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със Заповед за отчуждаване на поземлен имот по реда на Глава III от ЗОС №СОА23-РД40-180/30.11.2023 г., издадена от Кмета на Столична община на основание чл.25, ал.2, вр. чл.21, ал.1 и чл.25, ал.1 ЗОБС, е отчужден поземлен имот с идентификатор 68134.2815.3281 /незастроен/, с площ от 470 кв. м по КKKP, одобрени със Заповед №РД-18-39/20.07.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, попадащ в публично мероприятие – улична регулация, съгласно действащия ПУП, а именно план за регулация на м. „ж.к. В.“, одобрен с Решение №166 по Протокол №79/26.03.2015 г. на Столичен общински съвет и подлежащ на отчуждаване във връзка с реализацията на обект: „ул. Б. К.“ – участък, попадащ между о.т. 276 – о.т. 278“, район „В.“, [населено място] – публична общинска собственост. В заповедта е посочено, че същият е собственост на К. К. И., на когото е определено парично обезщетение в размер на 45961,30 лева. Тази заповед е оспорена по съдебен ред, като с Решение №1804/19.03.2024 г., постановено по адм. д. №154/2024 г. на АССГ, е изменена в частта относно определеното обезщетение, като размерът му е увеличен на 286400,60 лева.

Към преписката липсват доказателства оспорващият да е депозирал писмено искане за изплащане на определеното от съда обезщетение. Не е спорно между страните, че същото не е изплатено на оспорващия.

На 11.04.2025 г. е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която Заповед №СОА23-РД40-180/30.11.2023 г. е обявена за обезсилена. В същата е прието, че определеното обезщетение не е изплатено, като е изтекъл 6-месечният срок за това и в срока по чл.29, ал.7 ЗОБС не е предявено искане за отмяна на отчуждаването. При тези обстоятелства Кмета на СО е приел, че са налице материалноправните предпоставки за обезсилване на заповедта, регламентирани в чл.29, ал.8 ЗОБС. Издадената заповед е съобщена на оспорващия на 30.04.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е и допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Видно от доказателствата по преписката оспорената заповед е получена от оспорващия на 30.04.2025 г. Жалбата е изпратена по пощата на 12.05.2024 г., при което е спазен срокът по чл.149, ал.2 АПК.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган. Макар чл.29, ал.8 ЗОБС да не посочва издателя на заповедта за обезсилване на заповедта по чл. 25, ал. 2 ЗОБС, от характера на производството и по аналогия с чл.29, ал. 6 ЗОБС се извежда извод за компетентност на кмета на общината. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 АПК - липса на компетентност.

При издаването на отказа са спазени писмената форма и съдържание за издаване на административен акт - чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗОБС няма други специални

изисквания. Посочен е издателят на акта, изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. Предвид това съдът приема, че не е налице нарушение във формата на акта.

Не се установи, а не са и посочени от оспорващия конкретни такива, в хода на административното производство да се допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. За да бъде едно нарушение на процесуалните правила основание за отмяна на акта, то същото следва да бъде съществено такова. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Предвид изложеното съдът счита, че не са налице отменителни основания по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 и т.3 АПК.

Настоящият съдебен състав счита, че оспореният отказ е издаден и в съответствие с материалния закон.

В разпоредбата на чл.29, ал.6 и ал.8 ЗОБС е регламентирана процедурата по отмяна на заповедта за отчуждаване на недвижими имоти за задоволяване на общински нужди, респективно нейното обезсилване. Чл.29, ал.6 ЗОБС предвижда, че ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл.25, ал.2 ЗОБС или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика, като в ал.7 е предвидено, че исканията за отмяна на заповедта за отчуждаване могат да се предявяват в тримесечен срок от изтичането на срока по ал.6, ако до предявяването им дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота.

От друга страна в разпоредбата на чл.29, ал.8 ЗОБС законодателят е регламентирал, че ако в срока по ал.7 не бъде предявено искане за отмяна на заповедта за отчуждаване и в този срок дължимото парично обезщетение, заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота, заповедта за отчуждаване се обезсилва. Обезсилването, на основание чл.29, ал.8 от ЗОБС е резултат от осъществяването на двете нормативнопредвидени условия, като от гледна точка на правната сигурност е необходимо да се извърши от административния орган преценка за горните обстоятелства, чрез издаването на писмен административен акт какъвто в случая е издаден. Липсата на нормативно предвиждане в този смисъл сочи на непълнота на разпоредбата на чл.29, ал.8 ЗОБС, която следва да бъде преодоляна с прилагането на разпоредби, отнасящи се до подобни случаи – чл.46, ал.2 ЗНА. В случая такава е разпоредбата на чл.29, ал.6 ЗОБС, която за разлика от разпоредбата на чл.29, ал.8 ЗОБС предвижда отмяната да се извършва не служебно, а по искане на собственика (в този смисъл са Решение № 8634/14.07.2015 г. по адм. дело № 11164/2014 г., решение №986/24.01.2018 г. по адм. д. №232/2017 г. на ВАС).

В случая правилно административният орган е приел, че е изтекъл 6-месечният срок от влизане в сила на Решение №1804/19.03.2024 г., постановено по адм. д. №154/2024 г. на АССГ, както и че в този период не е депозирано искане за отмяна на отчуждаването и дължимото парично обезщетение не е преведено по сметка на правоимащите, поради което са налице материалноправните предпоставки на чл. 29, ал. 8 ЗОБС.

От датата на влизане в сила на съдебното решение, а именно 19.03.2024 г., оспорващият, като собственик на отчуждавания имот, за който е определено обезщетението, е имал право в 6-

месечен срок да подаде искане за отмяна на заповедта за отчуждаване, като няма данни и не се твърди да е подавано такова искане. Отделно от това не е спорно, че не му е преведено паричното обезщетение, както към датата на влизане в сила на решението, така и до настоящия момент.

Следователно двете кумулативно изискуеми предпоставки на чл.29, ал.8 ЗОБС към момента на издаването на заповедта - 11.04.2025 г., са били налице, което води до извод, че административният орган не е допуснал нарушение на материалния закон, като е издал оспорения административен акт на основание чл.29, ал.8 ЗОБС.

Съдът намира за неоснователен доводът на оспорващия, че процесният акт е издаден в нарушение на чл.17 от Конституцията. Напротив. С разпоредбата на чл.29, ал.8 ЗОБС се гарантират преди всичко правата на собствениците на отчуждавани имоти и недопускане същите да търпят вреди от извършеното отчуждаване, при което не е налице плащане на парично обезщетение. Производството по чл.29, ал.8 ЗОБС има за предмет обезсилването на невлезли в сила административни актове за отчуждаването на имоти, собственост на физически или юридически лица, тъй като съгласно чл.29, ал.3 ЗОБС имотът се смята отчужден след превеждането на предвиденото в заповедта за отчуждаване парично обезщетение по сметката на правоимащите.

Неоснователен е и доводът на оспорващия, че с неизплащане на определеното от съда парично обезщетение и издаване на оспорената в настоящото производство заповед Столична община е заобиколила правното си задължение, установено с влязъл в сила съдебен акт. Това е така, защото Решение №1804/19.03.2024 г., постановено по адм. д. №154/2024 г. на АССГ, не съдържа осъдителен диспозитив, с който да се възлага на Столична община изплащане на увеличения размер на обезщетението. Същото е постановено в производство по оспорване на административен акт, в което е установен размера на дължимото за отчуждаване на имота обезщетение, което следва да се заплати на собственика, за да възникне отчуждителното действие на заповедта за отчуждаване. Дали обезщетение в определения от съда размер да бъде изплатено на правоимащия, е преценка на административния орган, в зависимост от която са и последиците, предвидени в чл.29, ал.6 и ал.8 ЗОБС.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразен административен акт, по отношение на който не са налице основания за отмяната му. Предвид това подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на ответника следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и реализираните процесуални действия по представителство на ответника по делото. Тази сума оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на Столична община.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. И. от [населено място] срещу Заповед №СОА25-РД40-54/11.04.2025 г. на Кмета на Столична община

ОСЪЖДА К. К. И. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: